

بروزترین و ابرترین
سایت کنکوری کشور

WWW.KONKUR.INFO

مبانی تحلیل متن

■ **تعريف متن:** هر چیز که ذهن ما را به پویایی درآورد «متن» است.

«هر چیزی که با حواس، قابل دریافت است و پیامی را به ذهن ما منتقل می کند.»

[در این کتاب مقصود از متن، آثار شعر و نثر فارسی است.]

الف) شعر

ب) نثر

■ **متون** یا آثار مكتوب ادبی در نگاه کلی

معیارهای شناخت و ارزیابی متون

بررسی از نظر قلمرو فکری

بررسی از نظر قلمرو ادبی

بررسی از نظر قلمرو زبانی

نکاتی که در بررسی و تحلیل متون باید مورد توجه قرار گیرند

خوانش: (نخستین گام مؤثر در رویارویی با متون)

شناسایی و استخراج نکات زبانی

الف) سطح واژگانی: فارسی یا غیر فارسی بودن لغت، روابط معنایی، ساختمان و املای واژه‌ها

ب) سطح دستوری: ترکیبات و قواعد دستوری، دستور تاریخی، کوتاهی و بلندی جمله‌ها

شناسایی و استخراج نکات ادبی

الف) سطح موسیقیایی: وزن، قافیه، ردیف و آرایه‌های بدیع لفظی مثل سجع و جناس و...

ب) سطح بیانی: بررسی متن از دید مسائل علم بیان (تشبیه، استعاره، مجاز و کنایه)

پ) سطح بدیع معنوی: تناسب‌های معنایی مثل تضاد، ایهام، مراعات النظیر و...

شناسایی و استخراج نکات فکری

باورهای شاعر، گرایش‌ها، روحیات، نوع نگرش به جهان، موضوعات رایج روزگار و.....

نتیجه گیری و تعیین نوع

دریافت پیام‌ها و تشخیص نوع ادبی متن (تعلیمی - غنایی - حماسی - داستانی)

بررسی و تحلیل نمونه متن شعری

شعر زیر را که لحن روایی - داستانی دارد، با هم می‌خوانیم.

به دام افتاد روباهی سحرگاه
 که گر صیاد بیند همچنینم
 پس آن گه، مرده کرد او خویشتن را
 چو صیاد آمد، او را مرده پنداشت
 ز بُن بُرید حالی گوش او لیک
 به دل، روباه گفتا: ترک غم گیر

به روبه بازی اندیشید در راه
 دهد حالی به گازر پوستینم
 ز بیم جان، فرو افکند تن را
نمی‌یارست روبه را کم انگاشت
 که گوش او به کار آید مرا نیک
 چوزنده مانده‌ای، یک گوش، کم گیر

زبان او به کار آید مرا هم
 نکرد از بیم جان، یک ناله روباه
 به کار آید همی دندان او نیز
 به سختی چند دندانش بکندند
 نه دندان باش و نه گوش و زبانم
 دل روبه، که رنجی را به کارست
 جهان بر چشم او شد تیره، آن گاه
 کنون باید به کارم حیله سازی
 بجست از دام، همچون از کمان، تیر
 که در عالم، حدیثش در گرفته است

یکی دیگر بیامد، گفت: این دم
 زبانش را بُرید آن مرد، ناگاه
 دگر کس گفت: ما را از همه چیز
نَزَدِ دَمِ، تا که آهن در فکندند
 به دل، روباه گفتا: گر بمانم
 دگر کس آمد و گفت: اختیار است
 چو نام دل شنید از دور، روباه
 به دل می‌گفت: با دل نیست بازی
 بگفت این و به صد دستان و تزویر
 حدیث دل، حدیثی بس شگفت است

■ بررسی قلمرو زبانی

- وجود واژه‌های کهن؛ مثل «گازر»، «نمی یارست»
- کمی واژگان غیر فارسی
- شبکه معنایی مثل «دل»، «زبان»، «گوش»، «دندان» – «دام»، «صیاد» و.....
- ترکیب سازی مثل «روبه بازی»، «حیله سازی»
- کابرد دستور تاریخی مثل «مرده کرد»، «نمی یارست»، «انگاشت»، «به کار آید همی»...
- زبان شعر ساده و قابل فهم، جملات کوتاه

■ بررسی قلمرو ادبی

- قالب: مثنوی آرایه مجاز: «آهن»
- کنایه: «دم نزدن»، «جهان بر چشم کسی تیره شدن»
- تشبيه و مراعات النظير: «بجست از دام همچون از کمان تیر»

■ بررسی قلمرو فکری

- تأکید بر اهمیت دل به عنوان مرکز وجودی و هستی انسان
- بیان نکته عمیق شناختی درباره ارزش و جایگاه دل و این که دل جایگاه خداوند است.

■ نتیجه گیری و تعیین نوع

- شعر با وجود سادگی بیان و داشتن ظاهری محسوس و عینی، بیانگر مفهومی ذهنی و معنوی است؛ با رنگی از عرفان و شناخت.
- با توجه به حکمت و معرفت نهفته در داستان، این شعر از نوع ادبیات تعلیمی می باشد.

بررسی و تحلیل نمونه متن (نشر)

«چون بشناختم که آدمی، شریفاتر خلائق است و قدر ایام عمر خویش نمی‌داند، در شگفت افتادم و چون نیک بنگریستم؛ دریافتیم که مانع آن، راحت‌اندک و نیاز حقیر است که مردمان بدان، مبتلا گشته‌اند.

هر که به امور دنیایی رو آورد و از سعادت آخرت خود غفلت کند، همچون آن مرد است که از پیش **اشتر** مست بگریخت و به ضرورت، خویشن در چاهی آویخت و دست در دو **شاخ** زد که بر بالای آن روئیده بود و پاهاش بر جایی قرار گرفت. در این میان، بهتر بنگریست، هر دو پای، بر سر چهار مار بود که سر از سوراخ، بیرون گذاشته بودند. نظر بر قعر چاه افکند، اژدهایی سه‌مناک دید؛ دهان گشاده و افتادن او را انتظار می‌کرد. به سر چاه، التفات نمود **موشان** سیاه و سپید، بیخ آن شاخ‌ها دائم می‌بریدند و او در اثنای این، تدبیری می‌اندیشید و خلاص خود را طریقی می‌جست. پیش خویش، زبورخانه‌ای و قدری **شهد** یافت،

چیزی از آن به لب بُرد، از نوعی در حالوت آن مشغول گشت که از کار خود غافل ماند و نه اندیشید که پای او بر سر چهار مار است و نتوان دانست که کدام وقت در حرکت آیند، و **موشان** در بریدن شاخ‌ها، **جد** بلیغ می‌نمایند و ...، چندان که شاخ بگسست و آن بیچارهٔ حریص در دهان اژدها افتاد.

پس، من دنیا را بدان چاه پُر آفت، مانند کردم و **موشان** سپید و سیاه و مداومت ایشان بر بریدن شاخ‌ها بر شب و روز، و آن چهار مار را به طبایع که عمد خلقت آدمی است و هرگاه که یکی از آن در حرکت آید، **زهر قاتل** باشد، و چشیدن **شهد** و شیرینی آن را مانند کردم به لذات این جهانی که فایده آن، اندک و رنج آن، بسیار است، و راه نجات بر آدمی، بسته می‌گرداند، و اژدها را مانند کردم به مرجعی که از آن، چاره نتواند بود؛ هر آینه بدوباید پیوست و آنگاه ندامت، سود ندارد و راه بازگشتن مهیا نیست.».

■ بررسی قلمرو زبانی

- کاربرد کهن واژگان مثل «أشتر»، «شاخ»، «بنگریست»، «نتوان دانست»
- جمع بستن کلمه موش با نشانه «ان» ← «موشان»
- به کارگیری واژه «بگست» در معنای «بریده شد، شکست» و «شهد» در معنای «عسل»
- کابرد کلمه «قاتل» در معنی کشنه برای غیر انسان ← «زهر قاتل»
- جدانویسی نشانه منفی ساز فعل «نـ»، «نه اندیشید» که امروز می نویسیم: نیندیشید
- کاربرد «را» به معنی «برای» ← «خلاص خود را طریقی می جست.
- ترکیب «زنبورخانه» به معنی «لانه زنبور» ● بیشتر جمله ها کوتاه و قابل فهم هستند.

■ بررسی قلمرو ادبی

- مراعات النظیر میان «شهد، شیرینی، چشیدن و...»
- تضاد میان واژه های «سیاه و سپید»، «پا و سر»، «سر و قعر»، «زهر و شیرینی»، «رنج و لذت» و...
- بهره گیری از تمثیل برای بیان مفهوم غفلت انسان

■ بررسی قلمرو فکری

- نگرش حکمی و تعلیمی است؛ آموزنده با بیانی اندرزی و تذکرآمیز.
- تأکید بر شریف بودن انسان در میان موجودات
- گرانبهای بودن لحظات عمر
- هوشیاری و پرهیز از غفلت و خوشی های ناپایدار
- نگاه مثبت و خوش بینانه نویسنده به جایگاه انسان و نگاهی منفی به لذت های زودگذر

■ نتیجه گیری و تعیین نوع

- هوشیار باشیم و غفلت نکنیم
- قدر لحظه ها را بدانیم
- ارزش خود را بدانیم
- نوع ادبی: تعلیمی
- سعادت واقعی کسب خوشنودی خداوند است.

بروزترین و ابرترین
سایت کنکوری کشور

WWW.KONKUR.INFO

